

Отже, виконання принципу відповідальності досягається завдяки використанню різних механізмів, включаючи: судові розгляди справ, подання скарг до вищого органу управління, проведення розслідування омбудсманом, проведення інспекційних перевірок спеціальними комісіями, контроль з боку парламентської комісії та ін.

Список використаних джерел:

1. European Principles for Public Administration. SIGMA Papers: # 27/19-Nov-1999. URL: <http://www.eupan.org>
2. Гнидюк Н. Механізми координації європейської політики: практика країн-членів та країн-претендентів. К. : Міленіум, 2003. 384 с.
3. Куйбіди Р. О., Шишкіна В. І. Рада Європи. Рекомендація Комітету Міністрів державам-членам "Про публічно-правову відповідальність за спричинену шкоду" від 11 вересня 1984 р., № R (84) 15. *Основи адміністративного судочинства та адміністративного права* : навч. Посібник. К. : Старий світ, 2006. С. 452–468.
4. Пухтецька А. А. Європейські принципи адміністративного права та європейський адміністративний простір : наук.-інформ. Видання. К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2007. 88 с.

УДК 342.9

Шульга О.В., здобувач кафедри адміністративного та господарського права
(Запорізький національний університет, м. Запоріжжя, Україна)

ПУБЛІЧНИЙ ІНТЕРЕС ТА ПРАВО ОСОБИ НА ЗДОРОВЕ ДОВКІЛЛЯ

Тривалі тенденції до здійснення використання природних ресурсів на засадах інтенсивності призвели до загострення світових та національних екологічних проблем, відсутності механізмів до задоволення публічних екологічних прав та інтересів людини та суспільства. Право на безпечне на безпечне для життя і здоров'я довкілля відповідно до ст. 293 Цивільного кодексу України відноситься до категорії особистих немайнових прав, що забезпечують фізичне існування людини [1]. Захист та належна реалізація права особи на безпечне для життя та здоров'я людини, тобто права на здорове довкілля відноситься до актуальних стратегічних завдань сучасної держави.

Згідно із положеннями Конституції України встановлюється, що природні ресурси відносяться до виключної власності Українського народу. Нормативне закріплення виключного права власності Українського народу на природні ресурси має розглядатися як визначення пріоритетності задоволення публічного інтересу та потреб населення [2, с. 37].

В межах чинного законодавства України тривалий час застосовувався підхід до встановлення змісту «інтересу», як інтересу «законного» чи «охоронюваного». Застосування категорії «охоронюваний законом інтерес» відповідно до змісту судової практики залишалось декларативним за своїм функціональним змістом. Зокрема, відповідно до положень Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» встановлюються, що здійснення раціонального природокористування має переслідувати задоволення інтересів нинішнього та майбутніх поколінь. Згідно із ст. 3 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» визначається, що здійснення раціонального природокористування вимагає науково обґрунтованого узгодження екологічних, економічних і соціальних інтересів суспільства. Керуючись положеннями ст. 12 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» встановлюється, що об'єктами екологічних правовідносин є права та законні інтереси їх учасників. Подібний підхід підтримано у природоресурсних кодексах

та законодавчих актах. Зокрема, відповідно до Лісового кодексу України застосування терміну «інтерес» передбачає врегулювання лісових правових відносин. Також Лісовим кодексом визначається до складу суб'єктного складу правовідносин, де може фігурувати і заінтересована особа [3].

Подібний підхід підтримано у Водному кодексі України, що нормативно регулює функціонування суб'єктів господарювання як центральних учасників у сфері використання водних ресурсів. В межах регулювання водних правовідносин застосування категорії «інтерес» пов'язується із необхідністю встановлення визначення пріоритетів у праві водокористування, досягнення пропорційності інтересів суспільства та приватної особи [4].

Так само до стратегічних завдань розробки та прийняття Кодексу України про надра відноситься врегулювання «законних інтересів підприємств, установ, організацій та громадян» (ст. 3) [5].

Розвиток судової практики та поширення ідеї необхідності дотримання публічного інтересу спричинило його нормативне закріплення у Законі України «Про адміністративну процедуру» [6].

Отже, відповідно до положень чинного законодавства України та результатів судової практики встановлюється, що в межах забезпечення права особи на здорове довкілля є домінуючим публічний інтерес, що полягає у запровадженні механізму захисту не лише суб'єктивного приватного права як у судовому, так і у позасудовому порядку.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 року № 435-IV. URL.: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>
2. Мороз Г.В. Категорія «інтерес» із позиції еколого-правового підходу. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: юридичні науки*. 2020. № 2. Том 31 (70). Ч. 2. С. 10-14.
3. Лісовий кодекс України: Закон України від 21 січня 1994 року № 3852-ХІІ. URL.: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3852-12#Text>
4. Лісовий кодекс України: Закон України від 6 червня 1995 року № 213/95-ВР. URL.: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/213/95-вр#Text>
5. Кодекс України про надра: Закон України від 27 липня 1994 року № 132/94-ВР. URL.: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/132/94-вр#Text>
6. Про адміністративну процедуру: Закон України від 17 лютого 2022 року. URL.: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/2073-20#Text>

УДК 342.9

Юшков М.М., суддя

(Красногвардійський районний суд міста міста Дніпропетровська, м. Дніпро, Україна)

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ ЗАХИСТУ ТВАРИН ВІД ЖОРСТОКОГО ПОВОДЖЕННЯ

Ураховуючи процеси європейської інтеграції, яка передбачає інтенсифікацію економічних, політичних, культурних відносин, впровадження у вітчизняне законодавство засад європейської нормативно-правової бази, наша держава під час розроблення механізму правового регулювання поведження з тваринами має можливість застосовувати положення таких нормативних актів:

– щодо диких тварин (Конвенція про охорону дикої флори і фауни та природних середовищ існування в Європі 1979 р);